

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **Z. o. evid. č. X O. s. s. o. o.**, zast. Mgr. Jiřím Audym, advokátem, se sídlem Šternberk, Hlavní náměstí 18, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Praha 1, Maltézské náměstí 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2005, č. j. 8 Ca 253/2004 - 40,

t a k t o :

- I.** Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2005, č. j. 8 Ca 253/2004 - 40, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Zástupci žalobkyně Mgr. Jiřímu Audymu, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 9. 2005, č. j. 8 Ca 253/2004 - 40, odmítl žalobu žalobkyně proti fiktivnímu negativnímu rozhodnutí žalovaného o rozkladu proti fiktivnímu negativnímu rozhodnutí Národního památkového ústavu, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Městský soud v Praze dále tímto usnesením zamítl návrh žalobkyně na ustanovení zástupce a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Městský soud v Praze v odůvodnění předmětného usnesení uvedl, že žaloba byla podána s tím, že za žalobkyni jedná PhDr. H. V. P. jako její předsedkyně. Městský soud v Praze ze spisu sp. zn. 5 Ca 205/2004 zjistil, že „žalovaný č. 1“ („Národní památkový ústav“, pozn. NSS) má k dispozici zápis z členské schůze žalobkyně ze dne 18. 12. 2003, na níž byla

předsedkyní žalobkyně zvolena Š. S. a PhDr. H. V. P. byla zvolena hospodářem. Městský soud v Praze, vzhledem k pochybnostem, žalobkyni usnesením ze dne 5. 8. 2005, č. j. 8 Ca 253/2004 - 34, vyzval, aby doložila, že PhDr. H. V. P. je oprávněna za ni jednat nebo navrhla provedení důkazů k doložení tohoto oprávnění, a současně žalobkyni poučil, že nevyhoví-li této výzvě a v řízení nebude možno pro uvedený nedostatek pokračovat, soud návrh odmítne. Žalobkyně k výzvě soudu poukázala na to, že „žalovaný č. 1“ od 21. 6. 2004 nezákonně zadržuje materiály žalobkyně, a předložila čestné prohlášení člena výboru žalobkyně Z. B. o tom, že PhDr. H. V. P. je předsedkyní odborové organizace. Městský soud v Praze shledal, že tato písemnost neuvádí den, kdy byla PhDr. H. V. P. zvolena předsedkyní žalobkyně, tedy není zřejmé, zda jde o její zvolení na ustavující schůzi žalobkyně nebo o opětovné zvolení po rezignaci Š. S., ke kterému podle tvrzení žalobkyně došlo na jaře 2004. Městský soud v Praze konstatoval, že nejde o veřejnou listinu a obsah písemnosti nemůže mít potřebnou důkazní hodnotu. Čestné prohlášení Z. B. ani ve spojení s čestným prohlášením PhDr. H. V. P. neprokazují podle Městského soudu v Praze skutečnost, že PhDr. H. V. P. byla v době podání žaloby oprávněna za žalobkyni jednat. Městský soud v Praze proto uzavřel, že nebyly předloženy žádné věrohodné doklady o činnosti PhDr. H. V. P. jako předsedkyně žalobkyně, ani navrženy výsledky svědků, kteří by dosvědčili její oprávnění jednat za žalobkyni v době podání žaloby. Žalobkyně se podle mínění Městského soudu v Praze ani vzhledem k tvrzenému zabavení dokumentů nedostala do situace, aby nemohla toto oprávnění prokázat. Přes výzvu i vlastní šetření soudu tak nedošlo k odstranění vady žalobního návrhu, v řízení proto nebylo možné pokračovat, a Městský soud v Praze tedy žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl a zároveň zamítl návrh na ustanovení zástupce.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost a namítala, že opakovaně odůvodněně žádala o ustanovení zástupce, soud její žádost odmítl, a znemožnil jí tak doložit soudem požadované skutečnosti takovým způsobem a formou, které by soud nezpochybnil. Stěžovatelka nesouhlasila s postupem soudu, který přijal od žalovaného č. 1 nelegálně získané kopie interních materiálů stěžovatelky, a nezabýval se ani otázkou jejich pravosti. Stěžovatelka opakovaně poukazovala na skutečnost, že jí žalovaný č. 1 dne 21. 6. 2004 násilně zabavil veškeré její interní materiály, když vyměnil zámek u její kanceláře. Žalovaný č. 1 podle stěžovatelky nepochybně disponuje i zápisem z členské schůze stěžovatelky z března 2004, kdy Š. S. rezignovala na funkci předsedkyně stěžovatelky a nahradila ji PhDr. H. V. P.. Městský soud v Praze dále bez uvedení relevantního důvodu odmítl čestné prohlášení předsedkyně žalobkyně, aniž uvedl, v čem spatřuje jeho nedostatečnost či nedůvěryhodnost osoby jednající za žalobkyni. Stěžovatelka rovněž namítala, že ustanovený zástupce mohl pomoci s formulací čestného prohlášení Z. B., aby nebylo z formálních důvodů odmítnuto. Stěžovatelka zdůraznila, že se řídila vyjádřením místopředsedy Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2005, zn. 4641/2005 St, podle kterého by postačoval dotaz na některého člena organizace směřující k ověření skutečností uvedených v čestném prohlášení předsedkyně stěžovatelky. Stěžovatelka doplnila, že Z. B. je člen výboru stěžovatelky a je plně orientován v časové posloupnosti změn na předsednickém postu, takže by svým čestným prohlášením neosvědčoval skutečnosti, které by nebyly aktuální. Stěžovatelka dále namítala podjatost soudců JUDr. Slavomíra Nováka, JUDr. Bedřišky Sitenské a JUDr. Hany Pipkové s odůvodněním, že z neznámých důvodů považovali stěžovatelku, PhDr. H. V. P. a Z. B. za osoby nečestné a stranili žalovanému č. 1, jehož stanovisko považovali za apriori hodnověrné. Stěžovatelka zdůraznila, že zpochybnit předsednictví PhDr. H. V. P. by mohlo pouze nesouhlasné stanovisko některého z členů stěžovatelky, nikoli však zcela nedůvodné námitky žalovaného č. 1, který žádným způsobem nemůže zasahovat do činnosti stěžovatelky a vyjadřovat se k jejímu vnitřnímu uspořádání

a volbě jejího orgánu. Stěžovatelka uzavřela, že popsáním postupem soudu došlo k bezprecedentnímu porušení ústavně zaručeného práva stěžovatelky domáhat se práva u nezávislého a nestranného soudu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) a základního práva na soudní přezkum zákonnosti rozhodnutí orgánu veřejné správy (čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Městský soud v Praze nesprávně vyložil ustanovení § 33 odst. 4 s. ř. s. a neodůvodněně odmítl stěžovatelkou navržené důkazy k prokázání jí tvrzených skutečností. Odmítnutím žaloby pak bylo omezeno ústavní právo stěžovatelky podle čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatelka požádala o osvobození od soudních poplatků, ustanovení právního zástupce a navrhla, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 12. 2005, č. j. 8 Ca 253/2004 - 54, osvobodil stěžovatelku od soudních poplatků a ustanovil jí zástupce pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Jiřího Audyho, advokáta, , se sídlem Šternberk, Hlavní náměstí 18.

Podáním ze dne 27. 3. 2006 stěžovatelka prostřednictvím svého zástupce doplnila kasační stížnost o důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatelka namítala nezákonnost výroku č. I. napadeného usnesení spočívající v tom, že soud nevyhověl jejímu návrhu na ustanovení zástupce, ačkoliv stěžovatelka byla osvobozena od soudních poplatků a ustanovení zástupce bylo nezbytné k ochraně jejích práv. Městský soud v Praze tímto postupem porušil právo stěžovatelky na právní pomoc podle čl. 37 Listiny. Výrok č. II. napadeného usnesení je podle stěžovatelky nepřezkoumatelný, neboť soud neuvedl žádné důvody, které jej k zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce vedly.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti upozornil na věcnou nesprávnost spočívající v tom, že v úvodu usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2005, č. j. 8 Ca 253/2004 - 40, je nesprávně uvedeno, že „Žalobkyně se žalobou ze dne 29. 11. 2004 domáhala zrušení fiktivního negativního rozhodnutí Národního památkového ústavu“.ve skutečnosti však z předmětné žaloby i z vyjádření žalovaného k žalobě vyplývá, že se jedná o fiktivní negativní rozhodnutí Ministerstva kultury. Tato nesprávnost pak mohla způsobit, že žalobkyně v kasační stížnosti používá pro označení Národního památkového ústavu nesprávný a zavádějící termín „žalovaný 1“, navzdory skutečnosti, že v dané věci je pouze jediný žalovaný, a to Ministerstvo kultury. K tvrzením, které stěžovatelka vztahuje k Národnímu památkovému ústavu, jako „žalovanému 1“, se žalovaný nevyjadřuje. Celkově se však žalovaný ztotožnil s napadeným usnesením Městského soudu v Praze a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Při přezkumu rozhodnutí v rozsahu výroku o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce shledal soud vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z obsahu kasační stížnosti a jejího doplnění v části směřující proti výroku o odmítnutí žaloby vyplývá, že stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Proti výroku o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající

v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud předesílá, že v posuzované věci vycházel ze závěrů, ke kterým dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v obdobné věci vedené pod sp. zn. 1 As 38/2006.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatelky, že v řízení u Městského soudu v Praze rozhodovali vyloučení soudci, kteří z neznámých důvodů považovali stěžovatelku, PhDr. H. V. P. a Z. B. za osoby nečestné a stranili žalovanému č. 1, jehož stanovisko považovali za apriori hodnověrné. Tuto námitku posoudil Nejvyšší správní soud jako námitku podjatosti soudců, kteří ve věci rozhodovali.

Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. může účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočníka nebo znalce, senát po jejich vyjádření.

Skutečnosti, ve kterých stěžovatelka spatřuje podjatost soudců Městského soudu v Praze, vyplývají z odůvodnění napadeného rozhodnutí, které bylo stěžovateli doručeno ve čtvrtek dne 20. 10. 2005. V tomto okamžiku se stěžovatelka dozvěděla o možné podjatosti soudců, proto je tento den určujícím pro počátek běhu zákonné lhůty pro vznesení námitky podjatosti. Tato lhůta počala plynout v pátek dne 21. 10. 2005 a skončila ve čtvrtek dne 27. 10. 2005. Stěžovatelka uplatnila námitku podjatosti až v kasační stížnosti, kterou podala u Městského soudu v Praze osobně dne 31. 10. 2005, tj. po uplynutí lhůty pro vznesení námitky podjatosti. K uvedené námitce proto Nejvyšší správní soud nemohl přihlídnout.

Nad rámec potřebného odůvodnění k tomu Nejvyšší správní soud doplňuje, že z § 8 odst. 1 s. ř. s. jednoznačně vyplývá, že důvodem pro vyloučení soudce není jeho právní názor vyjádřený v rozhodnutí o projednávané věci, a to ani v případě, že jej Nejvyšší správní soud později shledá nesprávným. Podobný závěr vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 6. 2003, č. j. Nao 25/2003 - 47, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 283/2004, www.nssoud.cz. Podle zmíněného judikátu *důvodem pro vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci nejsou podle § 8 odst. 1 s. ř. s. okolnosti spočívající v postupu soudu podle § 36 odst. 3 věty druhé s. ř. s., který vedl k zamítnutí žalobcovy žádosti o osvobození od soudních poplatků s odůvodněním, že žaloba zjevně nemůže být úspěšná, a to ani v případě, že by takové rozhodnutí nebylo věcně správné.*

Námitku stěžovatelky, že soudci, kteří v projednávané věci rozhodovali, z neznámých důvodů považovali stěžovatelku, PhDr. H. V. P. a Z. B. za osoby nečestné a stranili „žalovanému č. 1“ („Národnímu památkovému ústavu“, pozn. NSS), jehož stanovisko považovali za apriori hodnověrné, považuje Nejvyšší správní soud za expresivní vyjádření

nesouhlasu stěžovatelky s právním názorem Městského soudu v Praze, podle kterého stěžovatelka předloženými dokumenty neprokázala, že PhDr. H. V. P. je oprávněna za stěžovatelku jednat. Uvedenou námitku by proto ani v případě jejího včasného uplatnění Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou, neboť tvrzené skutečnosti nejsou důvodem pro vyloučení soudce a stěžovatelka ani žádný důvod pro vyloučení soudců ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s. nepřednesla.

Nejvyšší správní soud dále posuzoval námitku nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení v rozsahu výroku o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce a shledal ji důvodnou.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *usnesení, kterým soud zamítá žádost o ustanovení zástupce (§ 35 odst. 8 s. ř. s.), musí obsahovat odůvodnění* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 8 As 21/2005 - 101, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1006/2007, www.nssoud.cz).

Napadené usnesení však žádné odůvodnění, které by se vztahovalo k výroku č. II, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatelky o ustanovení zástupce, neobsahuje, což jej činí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadené usnesení v rozsahu výroku o zamítnutí žaloby. Nejvyšší správní soud přitom nepřihlížel k dokumentům, které stěžovatelka k prokázání oprávnění PhDr. H. V. P. jednat za stěžovatelku předložila Městskému soudu v Praze až po vydání napadeného usnesení (dokumenty byly Městskému soudu v Praze doručeny 19. 10. 2006, napadené usnesení bylo vydáno 30. 9. 2006), neboť tyto dokumenty nijak nemohly ovlivnit závěry Městského soudu v Praze, vyjádřené v přezkoumávaném rozhodnutí.

Podle § 33 odst. 4 s. ř. s. za právnickou osobu jedná ten, kdo je k tomu oprávněn podle zvláštního zákona. Za právnickou osobu nemůže jednat ten, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy právnické osoby. Kdo jedná za právnickou osobu, musí své oprávnění na výzvu soudu prokázat. V téže věci může za právnickou osobu současně jednat pouze jediná osoba.

Základními dokumenty, které v případě stěžovatelky mohly sloužit k prokázání oprávnění PhDr. H. V. P. jednat za stěžovatelku, jsou zakladatelský dokument (zápis z ustavující členské schůze) či stanovy, které upravují jednání za stěžovatelku, a zápis z členské schůze, na níž byla PhDr. H. V. P. zvolena předsedkyní stěžovatelky.

Z vyjádření stěžovatelky, a dále z vyjádření Národního památkového ústavu, které je soudu známo z obsahu spisu v související věci sp.zn. 4 As 34/2006 (o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2005, č. j. 8 Ca 249/2004 - 42), shodně vyplývá, že Národní památkový ústav bez souhlasu stěžovatelky převzal interní materiály stěžovatelky a dosud je stěžovatelce nevrátil, přestože stěžovatelka iniciovala u Okresního soudu v Olomouci (sp. zn. 16 C 349/2004) spor o jejich vydání. Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze proto důvodně předpokládat, že stěžovatelka skutečně bez vlastního zavinění nedisponuje výše uvedenými dokumenty, které by mohly bezpečně prokázat oprávnění PhDr. H. V. P. jednat za stěžovatelku. Těmito dokumenty naopak disponuje Národní památkový ústav.

Nejvyšší správní soud k tomu zdůrazňuje, že prokázání oprávnění jednat za právnickou osobu ve smyslu § 33 odst. 4 s. ř. s. je jednou z podmínek řízení, a proto nemůže být závislé na vůli jiného účastníka řízení, zejména ne na protistraně. V opačném případě by žalovaný mohl zabránit stěžovateli v přístupu k soudu, což představuje v právním státě nepřipustný zásah do práva soudní ochrany.

Za této situace lze za dostatečné podklady k prokázání uvedené skutečnosti považovat dokumenty, které stěžovatelka dne 15. 9. 2005, tj. před vydáním napadeného usnesení, předložila Městskému soudu v Praze, tzn. čestné prohlášení Z. B. a dopis Národního památkového ústavu, ve kterém je PhDr. H. V. P. označena jako předsedkyně stěžovatelky. Zmíněný dopis ze dne 12. 5. 2004 vyvrací argument Národního památkového ústavu, že předsedkyní stěžovatelky v této době byla paní Š. S., zvolená členskou schůzí konanou dne 18. 12. 2003, a podporuje tvrzení stěžovatelky, že Š. S. na funkci předsedkyně rezignovala a členská schůze konaná v březnu 2004 následně opětovně zvolila PhDr. H. V. P. předsedkyní stěžovatelky. V opačném případě by se totiž Národní památkový ústav, který byl o zvolení Š. S. informován, neobracel dne 12. 5. 2004 na PhDr. H. V. P. jako na předsedkyni stěžovatelky. Uvedenou námitku proto Nejvyšší správní soud shledal důvodnou.

Nejvyšší správní soud rovněž přisvědčil námitce stěžovatelky, která spočívala v citaci vyjádření místopředsedy Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2005, zn. 4641/2005 St, podle něhož by k prokázání oprávnění jednat za stěžovatelku postačoval dotaz na některého člena organizace směřující k ověření skutečností uvedených v čestném prohlášení předsedkyně. Podobně Městský soud v Praze v usnesení č. j. 8 Ca 253/2004 - 34, ze dne 5. 8. 2005, jímž stěžovatelku vyzval k prokázání oprávnění PhDr. H. V. P. jednat za stěžovatelku, poukázal na možnost prokázat tuto skutečnost výsledkem svědků. Nejvyšší správní soud považuje důkaz výsledkem svědků, který by Městský soud v Praze zřejmě akceptoval jako důkaz dostatečně průkazný, za srovnatelně věrohodný s předloženými listinami, jež však Městskému soudu v Praze nepostačovaly.

Nejvyšší správní soud dále poukazuje na skutečnost, že žádost o poskytnutí informace ze dne 13. 10. 2004 za stěžovatelku rovněž podepsala PhDr. H. V. P. jako její předsedkyně a žalovaný na tuto žádost reagoval odpovědí ze dne 26. 10. 2004, č. j. 16 009/2004, aniž jakkoli zpochybňoval oprávnění PhDr. H. V. P. za stěžovatelku jednat.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že Městský soud v Praze nesprávně aplikoval ustanovení § 33 odst. 4 s. ř. s., čímž bylo stěžovateli odepřeno právo na přístup k soudu a právo na soudní přezkoumání zákonnosti rozhodnutí orgánu veřejné správy.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rovněž postup Městského soudu v Praze, který zamítl návrh na ustanovení zástupce pro žalobní řízení společně s odmítnutím žaloby, a shledal, že tento postup představuje porušení práva stěžovatelky na právní pomoc ve smyslu čl. 37 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatelka se nemohla proti neustanovení zástupce před rozhodnutím o žalobě bránit kasační stížností, ani neměla příležitost si po zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce sama advokáta pro řízení o žalobě zvolit.

Výše uvedené skutečnosti považoval Nejvyšší správní soud za dostatečné důvody k tomu, aby shledal výrok č. I napadeného usnesení nezákonným, a proto se již nezabýval dalšími námitkami, které proti tomuto výroku směřovaly.

Nejvyšší správní soud současně, shodně - jak uvádí žalovaný ve svém vyjádření, poukazuje na věcnou nesprávnost odůvodnění napadeného usnesení, spočívající v tom, že v úvodu usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2005, č. j. 8 Ca 253/2004 - 40, je nesprávně uvedeno, že „Žalobkyně se žalobou ze dne 29. 11. 2004 domáhala zrušení fiktivního negativního rozhodnutí Národního památkového ústavu“ ve skutečnosti však z obsahu spisu vyplývá, že v posuzované věci se jedná o fiktivní negativní rozhodnutí Ministerstva kultury.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbylo, než usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2005, č. j. 8 Ca 253/2004 - 40, zrušit pro nezákonnost výroku o odmítnutí žaloby a nepřezkoumatelnost výroku o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, a věc vrátit Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na Městském soudu v Praze nyní bude, aby znovu rozhodl o návrhu na ustanovení zástupce stěžovatelky pro řízení o žalobě a v tomto řízení dále pokračoval s tím, že oprávnění PhDr. H. V. P. jednat za stěžovatelku v souzené věci bylo dostatečně prokázáno.

V novém rozhodnutí ve věci Městský soud v Praze podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odměna zástupci stěžovatelky Mgr. Jiřímu Audymu, advokátovi, který byl stěžovatelce ustanoven usnesením Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 253/2004 - 54, ze dne 7. 12. 2005, byla stanovena za dva úkony právní služby ve výši 1000 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 8. 2006 (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) této vyhlášky) a režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 75 Kč za každý úkon. Zástupci stěžovatelky bude vyplacena částka ve výši 2150 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu